

Ur *Mullvaden* 4-1971

Jan Myrdal ut i intet

Under det senaste halvåret har den anti-imperialistiska rörelsen präglats av splittring och kamp. I DFFGs namn har KFMLs givit ut ett kompendium över de vanligaste stalinistiska historieförfalskningarna (*Trotskismen, Fronterna och Vietnamrörelsen*). Försöken från KFMLs att utesluta all oppositionell kritik ur DFFG har intensifierats. En ny anti-imperialistisk organisation – Solidaritetsfronten med Indokinas folk, snarare en solidaritetsfront med KFMLr, – har bildats. Den har sitt starkaste fäste i Göteborg.

Oförmögna till debatt eller polemik på den teoretiska nivån tillgriper KFMLs den primitiva stalinismens favoritvapen: man utnämner sina kritiker till imperialismens och monopolkapitalismens agenter, ja t. o. m. till fascister understödda av CIA. Detta är inget nytt eller märkligt. Det svarar helt mot stalinismens teoretiska nivå. Det är det enda sätt de kan bemöta kritik från vänster. Det är mot denna bakgrund som man bör se följande inlägg från en kamrat i Göteborg.

DFFG sände ett starkt kort – Jan Myrdal – att tala vid Vietnamdemonstration i Göteborg den 17e april. Jan Myrdal har haft stor betydelse för det antiimperialistiska arbetet och den revolutionära rörelsen i Sverige. Han har varit idégivare och inspiratör. Många militanter har gjort sina första politiska lärospån genom hans konkreta analyser.

Hur agerade då Jan Myrdal som talesman för den anti-imperialistiska organisationen DFFG?

Jo, sade han, efter att ha talat om DFFGs splittring:

”Nyss använde jag orden ‘som får i uppdrag att spränga en organisation’. Att jag använder just det uttrycket beror på att jag anser att svaret på frågan: ‘Till vilkens fördel?’ är så entydigt och klart att det är nödvändigt att inse att Förenta Staternas imperialism inte stillatigande har låtit solidaritetsarbetet för Indokinas folk vinna framgångar i Sverige. Förenta Staternas imperialism lägger ner stora summor på att spränga och i görligaste mån undertrycka fientliga rörelser. Och vi är fientliga mot Förenta Staternas imperialism”.¹

(Samma dag delade KFMLs ut ett flygblad i Stockholm, där det talades om ”den CIA-finansierade Fjärde Internationalen”. Givetvis ansågs varje form av bevisföring överflödigt).

Jan Myrdal fortsatte:

”I juli år 1936 angrep de förrädiska spanska fascistiska generalerna sitt land. Men det spanska folket tog upp kampen mot fascisterna.... Den politiska situationen i Europa var mycket komplicerad. Men mot fascismen byggdes folkfronten. Det var en enhetsfront. Där samlades kommunister, socialister, borgerliga demokrater. På våren 1937, då det ännu tycktes möjligt att smida folkfronten så stark över hela Europa att fascisterna kunde krossas i Spanien och Hitler och Mussolini drivas tillbaka och Europas folk slå fascismen innan fascismen hann utlösa storkriget, då började några politiska grupper bakom fronten i Spanien att tala om ‘revolutionen’ ... Trotskisterna och anarkisterna ställde den våren 1937 paroller som i och för sig svarade mot alla kommunisters och revolutionära socialisters önskan.

MEN, de ställde detta krav mot folkfronten, de ställde detta krav i en situation då de fascistiska trupperna försökte krossa det republikanska Spanien. De inte bara ställde detta krav. De grep till vapen. I ‘revolutionens’ namn grep de till vapen mot den regering och den armé som bekämpade de fascistiska angriparna. 400 personer dödades och 2000 sårades i denna kupp. De spred missmod i de egna spanska leden. De spred förvirring i hela solidaritetsarbetet världen i hela solidaritets-

arbetet världen över. Nu frågar jag: Till vilkens fördel? Svaret är enkelt. Francos fördel, Hitlers fördel, Mussolinis fördel. Förräderiet i Barcelona våren 1937 sökte dölja sitt förräderi under revolutionära fraser. Likafullt tjänade det den öppna fascismen. Låt oss aldrig glömma den lärdomen”. Ty, sade Jan Myrdal, de som vill bekämpa enheten i det antiimperialistiska arbetet, ”De gör som de spanska trotskisterna, de skjuter den kämpande republikanska armén i ryggen”.²

Låt oss se vad Jan Myrdal, som är en flitig skriftställare, yttrat om trettioalet och folkfronten vid andra tillfällen. Då skrev han:

”Gott, låt oss då tala om detta omskrutna trettioal. Då är att säga, att något fegare, något dummare, något kräkaktigare än den europeiska demokratiska borgerlighetens och den europeiska arbetarrörelsens ledare under mellankrigsperioden knappast står att finna. ... Folkfrontens segrar då? ... Först slogs fascisterna och sedan segrade Folkfronten. Mycket vackert. Anslående bilder. Än sedan? För taktiska småsegrar sålde man den spanska republiken, sålde man sig själv till det kommande kriget”.³

Och han fortsätter: ”Den som ena dagen gått i folkfrontsled och trott att klassen har segrat, har nästa dag vaknat upp i en fångtransport”.⁴

Och han kunde ha tillagt: Eller inte vaknat alls, som den halva miljon indonesiska kommunister, som med sina liv och sitt blod pliktade för sin marsch i folkfrontsledet.

Men vidare: ”Jag citerar inte detta för att vinna polemisk poäng. Förspelet till det andra världskriget tillhör historien. Den europeiska arbetarrörelsens (socialdemokrater och kommunister) strategiska och taktiska linje gjorde den gången kriget oundvikligt. Deras realistiska tänkande visade sig totalt utan förnuft. Om någon önskar bestrida detta är jag beredd att med citat och fakta i detalj underbygga påståendet att såväl de nordiska socialdemokraterna som den franska folkfronten och den sovjetiska regeringen genom opportunistisk och brist på politisk klarhet drog världskriget över sina väljare och sina medlemmar”.⁵

Den strategiska och taktiska linje, som var ”totalt utan förnuft”, var alltså folkfrontspolitik. 1967 var alltså Jan Myrdal ”beredd att med citat och fakta i detalj” visa att folkfrontspolitik, ”totalt utan förnuft”, drog kriget över Europas folk. Vi vill inte bestrida detta påstående. Det är redan belagt. Om den sovjetiska regeringens och Kominterns behandling av dem, som opponerade sig mot denna politik, ”totalt utan förnuft”, har Jan Myrdal sagt:

”Terrorn blev på så sätt det logiska svaret på opposition. Terrorn motiverades med att motståndarna ’objektivt’ sett, och oavsett de ’subjektiva’ motiven, spelade motståndarna i det kommande kriget i händerna. Och då kriget skulle komma var alltså Cirkelbeviset var fullständigt. Detta ’objektiva seende’ motiverade både förfalskad historieskrivning och falska bevis i rättegångar”.⁶

Det ”objektiva seendet” motiverar förfalskad historieskrivning, idag likaväl som på trettioalet. För att kunna framställa RMF, FK och KFMLr som imperialismens agenter hämtar KFML argument från stalinismens framställningar av trettioalets historia. Jan Myrdal hakar lojalt på; med argument från pamfletten ”Trotskismen, Fronterna och Vietnamrörelsen” skönmålar han den spanska folkfronten för att kunna framställa det trotskistiska ”förräderiet” i desto svartare dager. Dock vet han, att när fascisterna gjorde uppror stod folkfrontsregeringen handlingsförlamad. Han vet att Spaniens arbetare och lantproletariat beväpnade sig, utan hänsyn ’till denna odugliga regering, och drev fascisterna tillbaka. Han vet att arbetarna, främst i Katalonien, ockuperade fabriker och expropierade jord och att de upprätthöll produktionen genom sina självständiga organ. Han vet att folkfrontsregeringen, sedan den under hösten börjat repa sig, på den sovjetiska regeringens och Kominterns inrådan satte in sina bäst utbildade och utrustade trupper – inte mot fascisterna utan mot jordbrukskollektiven och de ockuperade fabrikerna. Han vet att arbetarna avväpnades och de tidigare ägarna återinsattes. Detta sades stärka den antifascistiska enhetsfronten. Dock vet Jan Myrdal, att dessa åtgärder demobiliserade den spanska arbetarklassen och spred förvirring i de antifascistiska leden. Han vet, att den ”trotskistiska kuppen” i Barcelona bestod i arbetarnas

kamp mot regeringsstyrkornas försök att krossa arbetarnas självständiga organ. Denna vetenskap motiverade Jan Myrdals dom 1967 över folkfrontspolitiken: ”totalt utan förnuft” och över de europeiska arbetarledarna: ”något fegare, något dummare, något kräkaktigare... knappast stod att finna”.

Jan Myrdal för 1971 i DFFG:s namn, fram stalinismens förfalskade historieskrivning. Men den falska historieskrivningen fördunklar samtiden och gör den omöjlig att förklara och den som inte kan förklara kan inte heller förändra.

En fråga kvarstår. Hur har Jan Myrdal hamnat där han befinner sig idag?

Under trettioalet fanns det många som han. Då hyllade de Folkfronten och Sovjetunionens ledare. Under femtioalet skrev några av dem böcker som ”Vi trodde på kommunismen”, ”Guden som svek” och ”Jag trodde på Stalin”. Den flitige skriftställaren Jan Myrdal har skrivit även om desertörerna:

”När man talar till dem, talar de om sin tro. Den förlorade. Jag tror dem på deras ord. De har trott på ett och annat och velat förändra världen efter sin tro. Så brast de.

Ty allt växlar och förändras, slår över i sin motsats. Den klippfasta grunden vittrar över natten, de stora planerna blåser bort som morgondimman, den som greppar den fasta punkten tumlar handlöst ut i intet”.⁷

Ja, Jan Myrdal är en man som tror på ett och annat. Hans ”objektiva seende” är grundat på tro och är lika falskt som det objektiva seende som på trettioalet motiverade ”både förfalskad historieskrivning och falska bevis i rättegångar”.

Se Jan Myrdal där han står på den klippfasta grunden. Nu vittrar grunden. Nu vacklar Jan Myrdal. Där famlar han efter stöd! Nu greppar han den multnande dynga, som spreds för att dölja stalinismens medskyldighet till arbetarrörelsens historiska nederlag. Den dyngan är ett klenst stöd. Där faller han! Nu fäktar han med armarna och sprider dyngan omkring sig. Se hur han tumlar handlöst ut i intet!

AH

Vi bereder gärna plats för en replik från JM på motsvarande sidutrymme. [Behöver det påpekas att JM aldrig utnyttjade denna möjlighet??? *MF anm*]

Red.

Noter

¹ Jan Myrdals tal vid Vietnamveckan i Göteborg den 17.4. Finns som bilaga i DFFGs skriftserie nummer 6. Sid. 34. På marxistarkiv.se: [Leve enhetsfronten mot USA-imperialismen](#).

² A. a. sid. 34-35.

³ Jan Myrdal: *Skriftställning*, sid. 193-194.

⁴ A. a. sid. 97.

⁵ A. a. sid. 125.

⁶ Jan Myrdal: *Turkmenistan*, sid. 90.

⁷ Jan Myrdal: *Skriftställning 2*, sid. 202.